

1
2001

Getverdemme! Machteloos stond Marco Zegel voorovergebogen en braakte onophoudelijk in het dichte struikgewas. Hij en zijn collega's waren opgeroepen wegens een auto-ongeval en bij aankomst wierp de jonge brandweerman één blik op het lijk om vervolgens met een hand voor de mond de struiken in te rennen.

‘Ben je onderhand klaar, Zegel?’ De jongeman keek even op en zag met tranende ogen door het struikgewas de bevelvoerder in zijn richting kijken. Hij wist inmiddels dat het heroïsche beeld dat hij als jonge jongen van het vak had, weinig realistisch was. Ooit zag Zegel zichzelf al met een vrouw in zijn armen heldhaftig tussen de vlammen lopen, maar de werkelijkheid van vandaag deed hem twijfelen of hij niet een ander vak had moeten kiezen.

Opnieuw gaf hij over en met zijn handen op zijn knieën kwamen de laatste resten van zijn lunch naar buiten. ‘Godverdomme!’ Dit waren van die definiërende momenten waaruit zou blijken of hij als groentje de juiste hardheid had om het echt te maken als brandweerman. Hij veegde zijn mond af en haalde een paar keer diep adem, terwijl hij naar zijn collega's keek die inmiddels met hun werk aan het smeulende wrak waren begonnen. Met een zucht veegde Zegel het zweet van zijn gezicht en balde zijn vuisten.

‘Godverdomme, kom op man! Verman jezelf! Het is maar een lijk.’

Hij kneep zijn ogen dicht en zag opnieuw het tafereel voor zich. De arm van het slachtoffer nog half over haar kind geworpen, alsof de vrouw daarmee een laatste poging deed het meisje te beschermen tegen de impact van de botsing. Toch was dat was niet hetgeen wat Zegel zó aangreep dat hij moest

overgeven. Het waren haar wijd opengesperde ogen. Pure angst en vooral wanhoop stonden erin te lezen. Misschien had ze het ongeluk zien aankomen en kon ze niet meer tijdig reageren. Of gingen de allerlaatste gedachten uit naar haar dochter die naast haar zat en gelukkig nog ademde. Hij kende dat meisje. Susan. Ze had bij zijn broertje in de klas gezeten. Hij zuchtte en schudde zijn hoofd.

Even later zagen twee kille ogen hoe Zegel strompelend het struikgewas verliet en zwijgend zijn taken hervatte. Er werd door de andere brandweermannen geen woord meer aan vuilgemaakt. De onbekende onderdrukte een vloek en keek knarsetandend naar de hulpdiensten. Hij had gefaald. Hoe lang zou het duren voordat er zich weer een kans zou aandienen en hoe zou *hij* reageren?

Susan lag nog in een diepe slaap toen de wekker ging en versuft keek ze op om te zien hoe laat het was. Kwart voor vijf. Wat was het nog vroeg. Waarom ging die verdomde wekker nu al af? Moeizaam kwam ze overeind, terwijl ze de slaap uit haar ogen wreef. Pas toen was er het besef dat het niet haar wekker, maar telefoon was die het geluid veroorzaakte. Wie belt er nu in vredesnaam op dit tijdstip? Treuzelend kwam Susan overeind, stiekem hopen dat haar telefoon vanzelf zou ophouden, wat niet gebeurde.

‘Wat een volhouder,’ mopperde Susan en kwam slaapdronken overeind om naar het scherm van haar mobiel te kijken.

Een moment later was ze klaarwakker. Dat kan niet, dacht ze. Met ongeloof staaarde Susan naar haar telefoon tot deze weer zweeg. Dat kán toch niet? Haar telefoon ging weer over en ze liet het ding bijna vallen, terwijl een rilling over haar rug liep. Ze keek naar het scherm en het stond er echt:

Papa.

Aarzelend nam ze op.

‘Hallo, met Susan.’ Ze schrok toen ze zijn stem hoorde. Hij klonk een stuk ouder dan ze zich herinnerde, maar het was onmiskenbaar haar vader. Hij klonk verward en sprak onsamenhangend.

‘Susan, ik...we moeten praten. Er is weinig tijd want...ik weet niet of...het...ongeluk. Ik was te druk...te druk in je jeugd...faalde om jullie te beschermen...denk aan de bewonderde man...als je de waarheid wil weten...je hoeft het spel niet te spelen...echt niet.’ Daarna stilte. Het scherm van haar telefoon werd zwart.

‘Pap...papa?’

Susan staarde bijna een volle minuut vol ongeloof naar het apparaat. Zonder erbij na te denken, probeerde ze hem terug te bellen. Geen gehoor, zelfs niet na drie keer proberen.

Susans gedachten raasden inmiddels op topsnelheid. Ze had hem al jaren niet gesproken.

